

האלוף גורודיש מתכונן להיות למלך היהלומים של הקיסר האפריקאי

5 עשרת כסף, הרבה ומהר, זאת היתה החלטתו של האלוף שמאל ("גורודיש") גונן, כאשר פשט את מדיו אחרי 29 שנות שרות צבאי. זה היה בחודש אפריל 1976. גונן, מי שהיה אלוף פיקוד הדרום במלחמת יום-הכיפורים, ראה את עצמו כקורבן וכשעיר-לעזאזל של ועדת אגרנט. הוא ביקש לטהר את שמו שהוכתם לדעתו שלא בצדק, כמי שאחראי לחלק ממחדלי מלחמת יום-הכיפורים. אלא שכדי לצאת למאבק כזה, הגיע גונן למסקנה, דרוש כסף. הרבה כסף. הרבעה חודשים מאז הסיר את מדיו, נראה גונן, 47, כמי שעשה צעד משמעותי כדי להתקרב ליעד שהציב לעצמו. הוא החל במימוש פרויקט, שאם יצליח בו, הוא עשוי לפתור את כל בעיות המימון של המאבק הציבורי והמשפטי ש-

יהלומים קוראים ליאוליון

נחל כדי לגלות יהלומים שנסחפו עם זרמי המים. את היהלומים שהם מוצאים הם מוכרים לקולקטורים, הסובבים בין השב"טים כדי לרכוש יהלומים. אלה מוכרים אותם בהפרש מחיר של מאות אחוזים לי משרדי הקניה של חברות אירופאיות הי נמצאות בבאנגי הנירה, בתוכן גם חברת פיתוח הישראלית. עד כה טרם חדרו הסינדיקאטים הגדוד לים לחיפוש יהלומי גלם לקיסרות של בוקאסה. יש אומרים כי בוקאסה עצמו מנע זאת משום שאינו רוחש להם אימון. על פי גירסה אחרת נמנעו הסינדיקאטים מלעשות הסכמים עם הקיסר מחשש לי יציבות שילטונו. אולם על כך שבאדמת הקיסרות המרכז-אפריקאית מצויים מירביצי יהלומים גדולים ובלתי מנוצלים, אין מחלוקת. גונן הגיע אליהם בדרך מקרה.

הקיסר לא קיבל אשראי

כשהשתחרר משירות-הקבע בי צה"ל, ביקש גונן לעסוק בייצוא של ציוד בטחוני מתוצרת ישראל. לשם כך הים יחד עם קצין פורש אחר, תת-אלוף עמנואל ("מנו") שקד, חברה שהמשיקעים

מתכנן גונן, ואולי קצת יותר, גונן החל לממש את הזיכיון שניתן לו על ידי שליט הקיסרות המרכז אפריקאית, הקיסר בור-קאסה, לחיפוש וכריית יהלומים ברחבי קיסרותו. ההשקעה הגדולה שהיתה דרושה להרמת פרויקט מעין זה, בסדר גודל של כ-12 מיליון דולאר, נמצאה. ציוד הכרייה כבר הוזמן ונמצא בדרכו מדרום-אפריקה לאי-זורי הסבאנה של הקיסרות. בסוף החודש יצא גונן עצמו למרכז אפריקה כדי לנצח שם על צוות של מאות עובדים, ישראלים, דרום-אפריקאים, צרפתים ומקומיים, שינסה לחשוף בצורה מקצועית ושיטתית מירבצי היהלומים, שטרם התגלו עד כה. האלוף, שהפעיל אוגדות שיריון, מתעתד לנצח על חטיבה של כלים מיכאניים כבדים, שיחפרו לתחום שהוא בבהינתן ארץ לא נודעת, כדי למצוא שם את האוצרות הנוצצים. "ואני לא אחזור", הוא מבטיח, "עד שאמצא יהלומים". בקיסרות המרכז אפריקאית יש יהלומים, הם אינם נמצאים שם במיכרות תת-קרקעיים. אלא על פני הקרקע, בתוך טרסות וערוצים באפיקים שחרשו נהרות באיזורי הסבאנה הנרחבים של המדינה. הם מופי קים כיום בשיטות פרימיטיביות. הילידים מחפשים אתריהם כשהם חופרים ביד או במעדר בקרקע האדומה, או מסננים חלוקי

במדינה

(המשך מעמוד 37)

אולי, באמת, כך קורה אם הוא צם ככה סתם, אבל כשיש מטר, הרצון גדול וחזק יותר, והגוף מחזיק מעמד זמן רב יותר. השביתה מול בניין הכנסת באה לתת יתרתוקף למאבקו של אייבי בנושא הי התנחלויות. ובעוד עוזריו ומתנדבים ירו-שלמים ששמעו על בואו טורחים בהקמת האוהל שבו יתגורר עד יום חמישי, משי-תדל אייבי לנוח ולשמור על כוחותיו לימים יבוא. תוך זמן קצר התאספו סביבו ידידים ותומכים, שבאו לאחל לו הצלחה במאבקו. האוהל, שהוקם בגן מול הכניסה לכנסת, אמר לשמש לו מחסה, אך יש המפקפקים אם יעמוד ברוח הירושלמית הלילית הקרה.

אייבי תשוש, והדבר ניכר בו. ביום הראשון של השביתה קיימתי מסיבת-עיתונאים, סיפר. אמרו לי לשכב במיטה, כיוון שכעבור 20 יום בטח אהיה כבר עור ועצמות. אבל הגה אני כאן, שיבואו עוד 10 ימים!" אייבי, שקיווה לנוח מעט ולאגור כוח, הופרע מכך עליידי זוג - גבר ואשה - שהתקרבו למקום ונשאו בידיהם כרזות בגנות מעשיו. האיש, גרשון יבני, עולה חדש מאנגליה, בא למחות על הפגנתו של אייבי נתן בטענה כי יש לתת לאדם אחד בלבד לנהל את המשא-והמתן. על הכרזה שנשאה האשה, שהודתה רק בשמה הי פרטי - אוולין - התנוסס תצלום של יאסר עראפאת.

באתי במיוחד מחיפה להפגין נגדך!" צעקה אל אייבי, שישב בכיסא-הגלגלים. "אני נמצאת בארץ כבר כמעט חמש שנים, והבן שלי נלחם בלבנון! איפה היית אתה?"

שהנשיא ישובות, אייבי, שהתקפה החריפה הפתיעה אותו, התרומם מעט בר כיסאו. ניכר בו כי הדבר החרידו משלוותו. "אני הייתי בקו הראשון כשאתם עוד הייתם בחו"ל", השיב לה. "אנו חיים בי מדינה דמוקרטית, ומותר לי להביע את דעתי בנושא השלום."

אייבי רגיל לתגובות מעין אלה. מדי יום, בשבועיים האחרונים, ישב שעתיים ביום בגן-העצמאות בתל-אביב כדי להתווכח על דיעותיו. מרבית המתווכחים היו מתומכי הממשלה, שפנו אל אייבי בהרפות ובגדי-דופים. אולם אחרי שיחה ממושכת עם כל אחד מהם היה אייבי מצליח לרכנם. כמה מהם אף היו מסיימים את הוויכוח בשאלה: "איך אפשר לעזור לך?"

הפגנת הווג, שנערכה ללא רישיון, לא הפריעה את האווירה המיוחדת שיצר ספן-השלום סביב מאבקו. תיריים ותושבי ירו-שלמים ניגשו אליו מפעם בפעם כשהם מביעים את רצונם לעזור. "שתו מים", השיב לכל פונה.

במשך ארבעה ימי הפגנתו מול מישכן הכנסת ייפגש אייבי נתן עם חברי-כנסת רבים. "אם הנשיא יגיע לכאן, הוא מסכן את עצמו", אמר בחיך, "אחרי שביקש ממני להפסיק את שביתה הרעב, אני עוד אשכנע אותו לשבות יחד אתי". שוטר ממישמר הכנסת השקיף אל הפי-גנתי-היחיד מאחרי עמודי הגדר המפרידים בין הגן והכביש. "הוא יפסיק בלי שהוא ירצה", הגיב השומר. "איך אפשר להמיר שין לצום כל-כך הרבה זמן?" אך אייבי עצמו אינו שותף לדיעה זו. "אני לא תמים ולא אידיאליסט", הוא מצהיר, "יש לי חלום ומחשבה, ואני עושה משהו למען זה, ולא יושב בבית ואומר שאני פצי-פיסט".

בינתיים הגיעו למקום מיכל ושרית, תל-מידות המחלקה לאמנות בצלאל, שתי הסטודנטיות התנדבו להכין את שילטי הי הפגנה. "לא משנה מה דעתי הפוליטית", הסבירה שרית, "באתי לכאן רק כדי לעזור". מעשיהן אופייניים לתומכיו של אייבי, הנמנים עם רבדים שונים של הי-חברה וביניהם בעלי דעות פוליטיות שונות ומגוונות. גם הבת, שרונה, המזדהה עם מאבקו של אביה, הגיעה למקום עם בעלה, תיפאורן-הטלוויזיה איציק אלבלך. מעברה אחר של הגדר התגודדו זאטוטי גן-ילדים ירו-שלמי. הגננת הסבירה לילדים מיהו אייבי נתן. "הוא צם בשביל שיהיה לכם שלום", אמרה. והפעוטות פצחו בשיר, "כשהשלום יבוא", אייבי, ישוב על כיסאו ולוגם מדי פעם מבקבוק המים שלידי, מילמל בלחש ללא-הירף: "נקווה שלא יידעו עוד מלי-חמה".

**זכוכית
כלי בית
כלי עיץ
מפות
שטיחי קש
מוצרי קש
קדמיקה
אופנה
ואביזרי
אופנה
מוצרי נוי
צעצועים**

דיזנגורף 224 ת"א,
771013